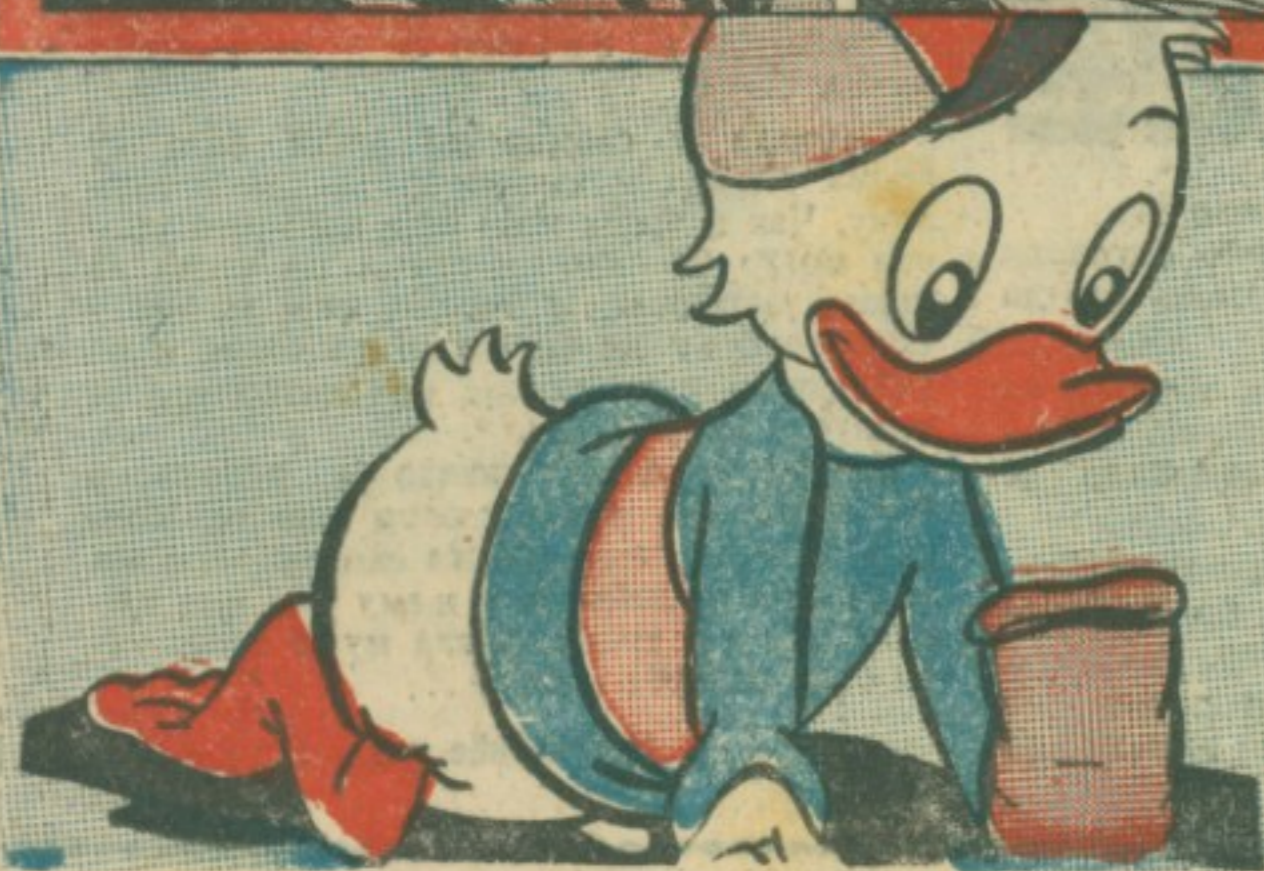
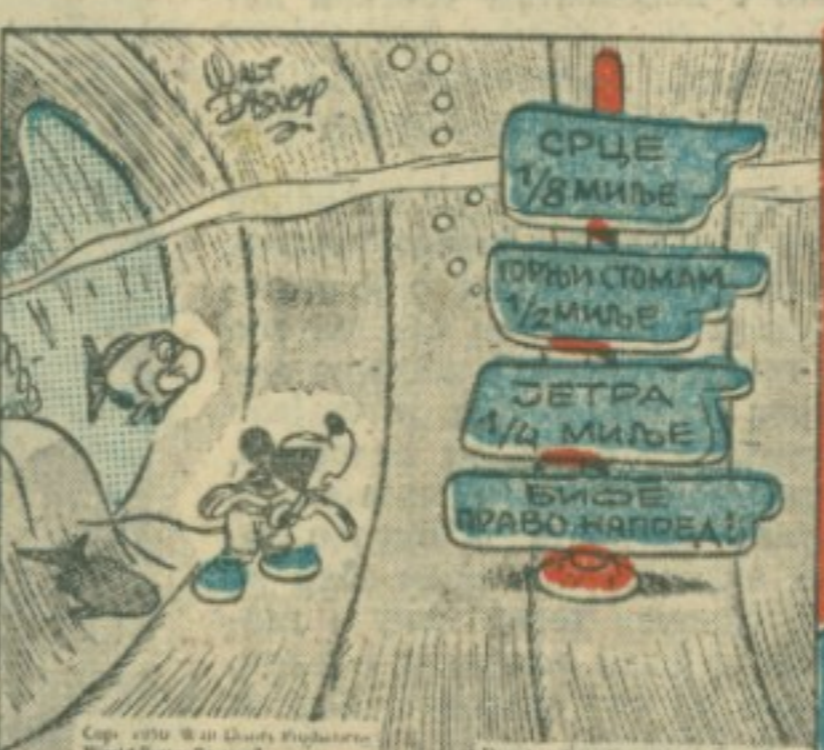
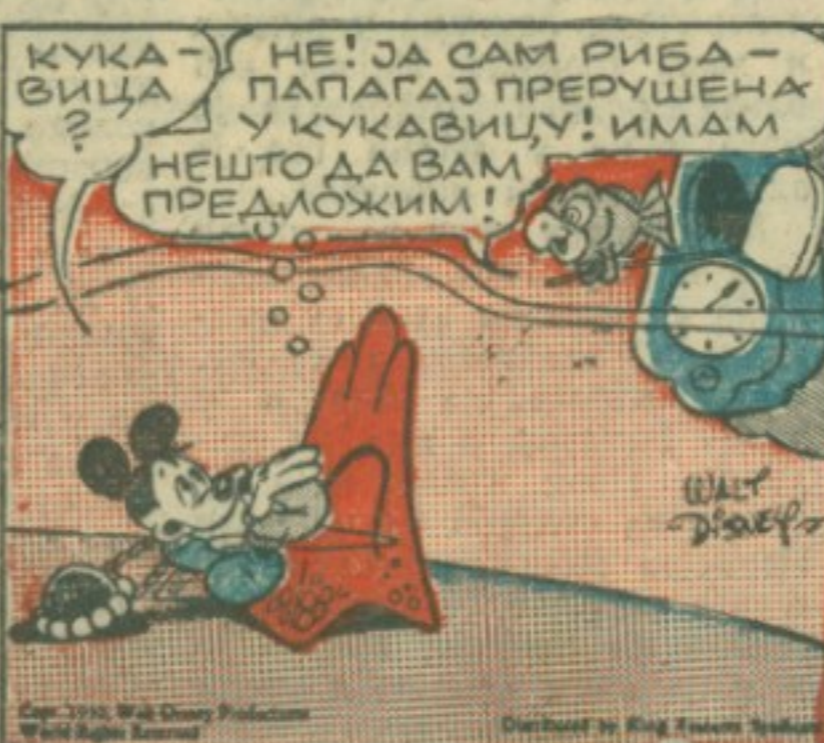

МИКИ у Војенираду

12

Зиге и незиге на ОЛИМПИЈАДАМА

О таско су, пре нешто више од пола века, олимпијске игре обновљене, готово ниједна олимпијада није протекла без неке неводе, забуне, сукоба или каквог инцидента, понекад комичног, понекад необјашњивог.

Сетимо се олимпијских игара које су 1952 године одржане у Хелсинкију. Према традицији, олимпијска бакља била је запаљена у Атини, а затим су је 15.000 тркача пренели у Хелсинки. Један од највећих тркача свих времена, Паво Нурми, требало је да бакљу унесе на стадион и да њоме запали велику олимпијску бакљу.

Олимпијски тимови у сјајним националним костимима већ су били постројени за параду, гледаоци су до последњег места испунили стадион, а Нурми се још није појавио. Нестрпљење је расло. Публика и новинари, а нарочито чланови олимпијског комитета, постали су већ нервозни. Где

је Нурми? Тада је један од чланова комитета сасвим случајно чуо како два човека недалеко од његове ложе разговарају о „неком пошашавелом типу који у доњем рубљу и с некаквом бакљом покушава да уђе на стадион. Вратари не могу да га отерају, па су зато позвали полицију“.

Читав олимпијски комитет полетео је према главном улазу. Тамо је заостајао један средовечан, ћелав човек у спортском дресу. У руци је држао бакљу, којом је бесно претио чуварима.

— Глушаци! — заурлао је један од чланова комитета. — Па то највећи тркач Финске — Паво Нурми! Сместа га пуштите!

Буђећи зачуђено у чланове комитета као у људе који су смисли с ума, најближи вратар мирно је одговорио: „Не можеш! Он нема — улазицу!“

Тек после дугог и жучног објашњавања, Паво Нурми пуштен је „без улазице“ на стадион да би унео бакљу са Олимпа и запалио олимпијску бакљу.

На олимпијади у Паризу,

случајно нашкодио здрављу — француског боксера!

Године 1920, на олимпијским играма у Антверпену, веслач једног осмерца усред трке искочио је из чамца. Зашто? Ни сам то није знао.

У Лондону, 1948 године, један расејани, или збуњени, члан олимпијског комитета исплутао је заставицу којом је био означен најбољи резултат у бацању диска десетобојца Боба Матијаса. Очајне судије сатима су тражиле место где је заставица била забодена. Мрак је већ био пао, а судије су с депним електричним лампама у рукама и даље тражиле. Најзад, већ близу поноћи, откривена је мала рупа у земљи где је заставица била пободена.

Маратонску трку на олимпијади која је 1908 године одржана у Лондону дуго су памтили и гледаоци и судије. Старт маратонаца био је у замку Виндзор, а циљ на стадиону. Први тркач који је стигао на стадион био је мали Италијан Дорандо Петри. На опште чуђење, Петри, ступивши на стадион, кренуо је у погрешном правцу, а затим се срушио на земљу.

која је одржана 1924 године, француски боксер ујео је свог противника Енглеца. Пишући о том случају, један француски лист озбиљно се забринуо да тај ујед није

Иа публике су се зачули пошвици: „Помозите му!“ Други део публике виклао је: „Не додирујте га! То је против правила“. Чланови жирија, сви Енглези, не знајући шта да

учине, искупили су се око изнемоглог Италијана.

Тада се по стадиону пронео глас да се Хеферон, маратонски тркач који је бранио енглеске боје, приближава стадиону. Како је за све време игара између Енглеца и Американца владало оштро ривалство, Американци су „навијали“ за сваког оног ко је угрожавао енглески престој.

Због тога су и сада навањивали на судије да помогну италијанском тркачу, да га подигну са земље и покажу му у ком правцу треба да трчи, да би превалио преостали део стазе и стигао на циљ. У том је стадиону пролетела нова вест: амерички тркач, а не британски, приближава се стадиону. Американци су одмах изменили свој став. Уместо шовника да се помогне Италијану, стадином је одјекивало: „Оставите тог човека! Не дирајте га!“

То је било довољно да се Енглези одлуче. Подигли су Петрија на ноге и показали му циљ. Италијан је прешао неколико корака, па је опет пао. То се поновило четири пута. Најзад, подушан судијама, италијански маратонац

доукао се до траке на циљу. У том тренутку на стадион је утрчао амерички тркач Џони Хејс. Он је, по свим правилима, претрчао кружни стазу на стадиону и, готово непримећен у оној гужви око Петрија, прошао кроз циљ.

На олимпијском јарболу заједнички се италијанска застава, а одмах испод ње америчка. То је био знак да је Дорандо Петри победник, а да је Хејс освојио сребрну медаљу. Тек после више часова жучних објашњавања и убеђивања Петри је био дисквалификован, а Хејс проглашен за победника у маратонској трци.

У Лос Анџелосу, 1932 године, један боксер изишао је на ринг само у огртачу, заборавивши да испод њега обуче боксерски костим.

Када и колико ТРЕБА ЈЕСТИ

Како начин људске исхране утиче на здравље и дугочечност човека? — то је питање којим су се бавили др Патрик Телер и још неколико дијететичара са универзитета у Мелбурну. Њихова проучавања дала су неочекиване резултате. Они показују да је велик део наших психичких и физичких невоља проузрокован тиме што време у које падају наши главни обеди не одговара потребама организма.

Грешка број 1 коју чини већина цивилизованих људи јесте у томе што њихов главни обед непосредно претходи спавању. По речима др Телера, то има кобне последице за многе људе. Лећи с пуним стомаком, значи драгоцено време ноћног одмора утрошити на интензивно варење, које траје 6, 8 па и 10 часова. Навика чини да људи нису ни свесни да после обилне вечере по правилу проводе немирну или бесану ноћ, која је за уморни организам, а поготово за нервни систем, од мале користи. Обнављачка вредност сна смањена је тиме за 30 до 75 одсто, а усто се умор повећава, што

вет ујутру, с прекидом од пола сата или сат за ручак, до четири или пет сати по подне. Овом изменом највише би били погођени ресторани.

Корист од новог распореда главних обода била би многу струка. Здравнији сан, много бољ одмор и знатно ефикасније варење благотворно би се одразили на стање желу-

ца, јетре, црева, бубрега и срца сваког човека.

Аустралиски дијететичари тврде да би на овај начин сваком органу било уштеђено десет година, а срцу двадесет година рада. Живот, а нарочито младост, сваког човека били би продужени за десет до двадесет година. Али, највећа корист састојала би се у томе што би нервни систем био спашен тежких искушења савременог живота.

испробате брзину и способност брода у савлађивању међупланетарног простора. Можете, ако желите. Немам ништа против. Генро климну главом.

— Добро. Само, куда да се упутимо. Шта предлагате? Зашто не бисмо... — Генро као да је оклевао, па настави: — Зашто не на Сарк?

Теренсов дах постаде брзи. Очекивао је то. Починио је да верује да живи у свету магије. Његове поступке као да су одређивале ствари око њега, а не он сам. Рик, коме се враћало памћење, био је на Сарку. Игра још није била завршена.

— Зашто не, Генро? — некако дивље рече Теренс.

— Онда на Сарк, — одговори пилот. Све већом брзином удаљавала се лопта Флорине. Већ је нестала са визијата, на коме су се сад виделе само звезде.

— Које је ваше најбоље време на летовима Флорина—Сарк? — запита Генро.

— Никава рекорд. Просечно.

— Значи нешто мање од шест часова? — Отприлике.

— Нећете имати ништа против ако покушам да постигнем пет часова? — Не.

Шест часова лета! Теренс је тек сад осетио колико му се спава. Била је то већ трећа бесана ноћ. У једном тренутку Генро га испитивачки погледа:

— Изгледате уморни. Зашто не одрмате мало?

Теренс покуша да свом измученом лицу да израз жестице.

— Ништа то није. Ништа, — одговори он зевајући и насмеши се у знак измишљања.

Седишта у свемирској јахти била су веома удобна и подешена за сваку прилику. Чак и човек који није нарочито уморан могао би лако и слатко да заспи на меким јастуцима. И Теренс, који је био у таквом стању да би могао да спава и на разбијеном стаклу, није ни осетио кад је утонуо у наручје сна.

Спавао је сатима, спавао је дубоко и без снова, као никад у свом животу. Уопште се није мишало, ништа сем дубоког дисања није одавало да у њему још има живота, чак и у тренутку кад му је тесна капала била скинута с главе...

(Наставиће се)

БОРБА ЗА ФЛОРИНУ ПЛАНЕТУ ОСУЂЕНУ НА ПРОПАСТ

(36)

Роман од И. АСИМОВА

нешто догоди. А тада је наишао овај човек који је, изгледа, бацно око на Димонеову јахту. Упустити се ма у какве разговоре с тим човеком била је лудост. Јер, у тако непосредном контакту било је немогуће дуго играти улогу коју је на себе узео. Али, била би исто таква лудост и даље се беспомоћно вртети око јахте. Пред тога, у јахти ће бар моћи нешто да поједи. Чудно, али он је тек сад постао свестан да га гледа, већ одавно мори. И ето, тако се заједно с непознатим човеком нашао у јахти.

— Време је обеду. Хоћете ли и ви да нешто поједете? — обрати се Теренс свом пратиоцу.

— Хвала. Можда касније, — одговори Генро, једва га погледавши преко рамена.

Теренс није навањивао. Пустио је непознатог да разгледа брод, а он сам упутио се у кухињу, где се обилно послужило месом из конзерви и воћем које је стајало завијено у заштитне омоте од целована. Прекопута кухиње налазило се одељење с тушем. Закључао је врата и окупао се. Било је право заловство моћи, бар за извесно време, скинути тесну капу с главе. Нашао је чак и један плакар са оделом, тако да је могао да се пресуече. Кад се поново нашао с Генроом, много је боље владао собом.

— Чујте! Да ли бисте имали што против ако бих испробао како брод лети? — запита га Генро.

— Апсолутно ништа. А умете ли да управљате овим моделом?

— Мислим да уметам, — оговори овај осмехујући се. — Ласкам себи да уметам да управљам сваки бродом, ако се баш не разликује много од уобичајених летелица. Узгред, ја сам узео слободу да позovem контролни торањ. Једна писта за узлетање је слободна. Ево моје летачке дозволе, ако желите да је видите.

Јахта је, крећући се полако, изрула на хангара. Генро је, у кратким реченицама, измењивао обавештења с контролним торањем.

— Још десет секунди до узлетања, — рече он најзад.

— Како иде? — једва је промуцао.

— Прилично добро, — мирно одговори Генро, на кога страховито убрзање као да уопште није утицало.

Теренс се завали у седиште, трудећи се да се прилагоди промени притиска. Рубље од кирта које је имао на себи било је хладно и влажно.

— Није лоше, — проговори најзад Генро. — Добро одржавате свој брод, Димоне. Мали је, али је веома добар.

Теренс, наизглед мирно, одговори: — Претпостављам да бисте желели да

— Да. Јесте! — Речи су биле изговорене лагано и с призвуком напетости. Генро се на то није обзирао. Он забаци главу и пажљиво стаде да испитује линију брода.

— Нећете имати ништа против ако уђем у хангар и погледам брод?

Човек је мало оклевао, а затим се помаче у страну и пропусти га.

— Какве моторе има? — запита Генро.

— Зашто питате?

— Да будем искрен, желим да купим нову свемирску јахту.

— И купили бисте ову?

— Не знам. Можда, ако је цена прихватљива. Да ли бих могао да погледам контролне уређаје и моторе?

Племенити је ћутао.

— Наравно, ако не желите... — рече Генро нешто хладнијим гласом и окрете се као да ће отићи.

Племенити је претурео по својим цеповима.

— Можда ћу и да је продам. Ево моје летачке дозволе, — рече најзад.

Генро брзо прелете очима преко обе стране дозволе.

— Ви сте Димоне? — запита враћајући дозволу.

Човек климну главом.

— Можете да уђете ако желите.

— Хвала! Зар ви нећете први?

Човек поново стаде да претражује цеве и најзад извади свежањ сребрнатих кључева.

— После вас, господине.

Генро узне свежањ и стаде да пребира по њему, тражећи кључ који је носио једва видљиву ознаку "јахта". Онај други није учинио ни најмањи покушај да му помогне.

— Овај, претпостављам? — рече најзад Генро.

Генро се успе уа рамцу до херметички затворених врата и стаде да загледа једва видљиву бразду на њиховој десној страни.

— Не видим... Ах, тамо је, — рече он и пређе на другу страну.

Полако, бешумно, врата се отворише и Генро уђе у мрак који је пред њим зјапнио. Беле светлеће аутоматски се упалише и осветлише унутрашњост брода.

Теренс није било преостало ништа друго сем да поступи овако како је поступио. Три пуна часа обилазио је око Димонеовог брода, беспомоћан, очекујући да се

Мајстори лова

Од свих спортова, урођеници највише воле лов и риболов. За њих је то с једне стране задовољство, с друге стране насушна потреба. При рибарењу, служе се истим справама као и ми: удицама, мрежама, а неки и стрелама. За лов употребљавају лук и стрелу. Мада је стрела веома лака, они успевају да њоме убију и крупну дивљач, јер знају где се налазе осетљива места на телу животиња. Беспрекорне су нишанције

и већ први погодак усмрћује жртву, али тако да јој кожа остане неоштећена. Кад лове рајске птице, урођеници са Нове Гвинеје сакривају се међу гране, држећи у руци лук који је обложен лишћем. Тако прикривени, чекају да им птица дође наомак стреле, чији је штап испод врха опточен ситним грудвицама. Чим се врх зарине у животињу, грудвице не дозвољавају да крв истекне из ране, те птица изгледа као да је утинула природном смрћу.

ЗА ТИЛИ ЧАС — УЗ НАЈВИШЕ ДРВО

Нико се не пуже уз дрво на такав начин као аустралиски урођеници Буши. Кад полазе да тгаже мед, који јако воле, они прво одаберу високу палму, а затим дугачко уже од лике вешто башају преко гране, тако да се обмота око ње. Урођеник држи један крај ужета у левој, а други у десној руци,

ставља ноге на стабло и скочи на њега. Обгрдивши палму, он се пуже, хватајући све више делове ужета. Сем тога, урођеници везују обе ноге, услед чега се при спезању стабла мање замарају. На Целону постоје две врсте пузача уз висока стабла: једни купе мед, други „точе“ палмино вино.

ЗАМКЕ У ПРАШУМИ

Приликом лова, урођеници се служе разним замкама. Најпросторија и најбоља састоји се од ископаног јарка прекривеног гранама и границима у који животиња упадне. Постоје и

друге, сложеније замке. На пример, да би уловили хипопотама или слона, урођеници вешају о дрво чврсто исплетену корпу напуњену тешким камењем. Корпа је причвршћена уздицом за грану. Кад животиња наиђе, она прекида лијану која је у вези с корпом и терет јој падне на главу. Али, као што се из пртежа може закључити, овакав начин лова није толико сигуран као копање јаме.

НЕПЛИВАЧИ — ОДЛИЧНИ ВЕСЛАЧИ

Мада не умеју да пливају, Нубијци изванредно вешто прелазе сваку реку. Кад треба да пређу на другу обалу, они скину одело, метну га у котарицу коју ставе на теме, а затим узашу стабло и, веслајући ногама, управљају га у одређеном

правцу. Не само Нубијци, већ и други урођеници на разним континентима прелазе реке на стаблима или нишупаним кореновима дрвећа, а многи се њима користе уместо чамца предајући дуге стазе све до речног ушћа у далеко море.

WALT DISNEY'S

ВЕЛИКА ПОТЕРА ЗА ЛОКОМОТИВОМ

ГЕНЕРАЛ* ЈЕ ХУКТАО, НОСЕЊИ НА СЕВЕР ГРУПУ СМЕЛИХ ДИВЕРЗАНТА КОЈИ НАМЕРАВАЈУ ДА ОНЕГЛОСОбЕ ГЛАВНУ ЖЕЛЕЗНИЧКУ ПРУГУ КОНФЕДЕРАЦИЈЕ

ЧЕТЕ ЧУГА

КИНГСТОН

АТЛАНТА

СТИЖЕМО У КИНГСТОН! МОРАМО ДА ЧЕКАМО УКРШТАЊЕ С ТЕРЕТНИКОМ КОЈИ ДОЛАЗИ СА СЕВЕРА.

КИНГСТОН

ГЕНЕРАЛ* ЈЕ УШАО У СТАНИЦУ, А ЗАТИМ СЕ ПОВУКАО НА СПОРЕДАН КОЛОСЕК

ТРЕБА БИТИ ОПРЕЗАН! ЈА ЛИЧНО РАЗГОВАРАЈУ СА ШЕФОМ СТАНИЦЕ.

У ТЕРЕТНОМ ВАГОНУ ВЛАДА НАПЕТОСТ...

ЕНДРЈУС ПРИДАЗИ СТАНИЧНОЈ ЗГРАДИ! НА ПЕРОНУ ЈЕ МНОГО НАОРУЖАНИХ ВОЗНИКА!

РЕКАО БИХ ДА ВАС НЕ ПОЗНАЈЕМ... КО...?

ПО НАРЕЂЕЊУ ВЛАДЕ, СПЕЦИЈАЛНА КОМПОЗИЦИЈА ЗА ГЕНЕРАЛА БОРЕГАРДА!

ШТА ИМАТЕ У ТЕРЕТНИМ ВАГОНИМА?

ДОВОЛНО МУНИЦИЈЕ ДА СВИ ОДЕМО ДОБАВОЛА!

ЗА ТО ВРЕМЕ, МИЉАМА ДАЛЕКО НАЈУГУ, ТРИ ГОНИОЦА НАСТАВЉАЈУ СВОЈУ НАИЗГЛЕД БЕЗНАДЕЖНУ ПОТЕРУ

ПРУГА ПРЕКИНУТА! ИСКАСИ!

ПРОЗ ЖИВОТ И ШКОЛУ

ЛИБАН

Либан је најмања арапска држава. Налази се у Предњој Азији, на обалама Средоземног Мора. Године 1918, после слома османлишког царства у чијем је саставу био, Либан је постао мандат Француске Републике, и то је остао све до 26 новембра 1941 године, кад се прогласио за независну републику. Површина Либана износи око 10.000 квадратних километара. На том простору живи око 1.200.000 становника — Арапа. Главни град Либана је Бејрут са 234.000 становника. На обали има више добрих лука.

Либан је претежно планинска земља. Планина која носи исто име висока је 3.066 метара, а дуга око 160 километара. У подножју планине расту пиније и кипариси, а изнад њих налазе се остаци кедрових шума, с платанима и јавором. Области ове планине изнад 1800 метара покривене су пашњацима.

Становништво Либана бави се пољопривредом. Од жита се највише гаје пшеница, је-

чам и кукуруз. Виногради и маслињаци добро успевају. Становништво има леп приход и од сезама и дувана. Сточарство је такође добро развијено. Највише има коза, а затим оваца, говеда, свиња,

магараца, коња, камила и мула. Гаји се и свиленка буба. Индустија је такође унеколико развијена. Нарочито има фабрика памука, вештачке свиле, ципела, сапуна, цемента итд. Рударство је заступљено гвожђем и угљем. Друмови су уређени. Железничке пруге има 265 километара.

СМЕШНО У НАРОДНИМ ПЕСМАМА

У нашим народним умотворинама моменат смешног доста је јако изражен, као што је случај у народним приповеткама о Еру, Циганима итд., а има га доста и у шаљивим песмама. Овде ћемо навести неколико стихова из једне народне песме у којој је нарочито лепо и просто изражена супротност, јер баш на супротности често почива снага смешног у народним умотворинама.

Тешко вуку кога тице хране
А јунаку кога жене бране
Тешко вуку за киме не лају
И јунаку с рђом путујући
А паметну луда слушајући
Тешко соли и мршавој чорби
Тешко пушци и дрхтећој руци
Тешко томе ко памети нема
Самур-капи на ћелавој глави
Мор-долами на грбава леђа
А чизмама на кривим ногама
Тешко злату на каљаву врату
А ногама под махнитом главом

ХРЕСТОМАТИЈА

Хрестоматија је грчка реч, а то је назив за збирку изабраних песама или прозних комада од разних аутора, нарочито у наставне сврхе.

ШТА СУ ЦИБЕТКЕ?

Цибетке су породица мањих зверова који имају витка тела, кратке ноге, шиљате њушке и дуге репове. То су хитре и срчане звери које живе у Азији, Африци и Европи. Луче секрет непријатног мириса. Главне врсте су: азиска цибетка, која живи у Кињи и Јужној Азији, затим афричка цибетка, па генета, која живи у Јужној Француској и Шпанији, и муңго у Индији, који је пренет у Европу за уништавање змија.

ПОЛМЕЗ И ПОЛМЕЗОВО ЗАГРЕВАЊЕ

Полмез је шкотски баштован. Полмезово загревање је начин загревања стаклених башта (стаклара), тако названо по проналазачу Полмезу.

КО СУ БИЛИ СЕНАНЦИ?

Сенанци су били старо галско племе које је живело у близини Лугдунума, данашњег Лиона.

ТИРШЕ

Тирше је фина и танка кожа, исечена у веома узане каишеве, које ћурчије употребљавају за шарање ћурака.

КАКВЕ СУ ТО ЖИВОТЊЕ АКРАНИЈЕ?

Акраније су најпримитивнија група кичмењака: без лобање и без срца.

Какву сте оцену из географије имали у школи? Пет? Онда можете да благодарите судбини и парфимерској компанији „Ривлон“. Тридесет и две хиљаде долара за добро знање из географије. Ту суму исплатиће „Ривлон“ ономе ко буде могао да одговори на неколико питања из физичке географије. Напрегните свој ум. Поповите имена планинских ланаца и моља. Купујте најмирнисиљавији, најблажи и најбољи амерички сапун „Ривлон“!

Кажу да је шеф рекламе парфимерске компаније „Ривлон“ ангажовао читав штаб научника да саставе питања. Да би човек на њих одговорио, морао би да има енциклопедско знање и феноменално памћење. Шеф рекламе био је убеђен да се таква човек неће наћи.

За овај оглас, који је укључивао на неку тешко схватљиву везу између производње тоалетног сапуна и физичке географије, сазнао је и познати дански поларни истраживач Петер Фрајхен. „Па, свакако ће бити занимљиво видети каква су питања спремили те сапунице“, — промрљаво је Фрајхен и — прихватио изазов фирме „Ривлон“.

Почела је телевизијска емисија „Питају вас“. Петер Фрајхен мирно одговара на питања која му поставља спикер Марч.

— Колико воде губе реке за годину дана?

— Много. Сваке године реке изгубе 6.500 кубних миља воде. Јесте ли задовољни одговором?

Да, спикер Марч је задовољан. Из запечаћених коверата он извлачи питања једно за другим и слуша тачне, подробен одговоре данског научника.

Последње питање:

— У којим морима вода достиже највишу и најнижу температуру?

— Највишу температуру има вода у Персиском Заливу: плус 36 Целзијевих степени. Најнижу — минус 1,9 Целзијевих степени — има Охотско Море, у коме је проценат соли веома висок.

Меримеова Коломба

Месеца августа 1839, француски писац Проспер Мериме бавио се на Корзици, где се упознао са старицом Коломбом Фордано. Коломба је била удова Корзиканца Бартолија и имала је кћер необичне лепоте. Мериме је често долазио да слуша успомене старе Коломбе, која је своје најлепше године

провела у време Француске револуције. Као млада, она је помагала људима у справљању у муниције, с њима је учествовала у борбама и прочула се као један од најбољих стрелца свога времена. Слушајући Коломбина причања, Мериме је забележио основне елементе за своје будуће дело „Коломба“.

Географски ДВОБОЈ

Питања су исцрпена. Побеђио је Петер Фрајхен. Али, „сапунице“ се не предају. Фирма „Ривлон“ објављује да ће повисити награду на 64.000 долара ако научник одговори на седам допунских питања. Фрајхен пристаје. „Ривлон“ поново образује научну комисију која треба да састави седам допунских питања.

Трећег јула ове године милиони Американаца испутили су се око телевизијских апарата да прате наставак двобоја између Петера Фрајхена и „Ривлона“. Спикер Марч показује Фрајхену седам фотографских снимка. Научник треба детаљно да објасни шта претстављају ти снимци.

На телевизијском екрану појављује се први снимак.

— Која је ово необична риба? Да ли оваква бића још обитавају у нашим морима?

— Ја нисам зоолог, — одговара Петер Фрајхен — али ћу покушати да одговорим на ово питање. То је целокапут, изванредно ретка, готово изумрла риба. Среће се још само на једном месту земљине кугле, недалеко од острва Мадагаскара.

Марч узима други снимак. На њему су два ледена брега.

Фрајхен без размисљања одговара да је један од њих, онај који има облик сличан пирамиди, арктичког порекла, а

да је други, који потсећа на какав неправилан циновски сто, са Антарктика.

На екрану се појављује нека стара карта тока Голфске струје. Ко је нацртао ту карту?

ИСТИНА И ЛЕГЕНДЕ О ЗМИЈАМА

Ни о једној животињи не постоји толико разних легенди као о змији. То је учинило да велина људи стекле о змијама потпуно погрешно мишљење, које није лако искоренити.

Зоолози су у последње време доказали да ни најмелодичнија музика није у стању да опчини змију. Змија нема ушију и не може да „чује“ као друге животиње. Додуше, змија „хвата“ вибрације тла и реагује на њих, али

музика не производи на змије баш никакво дејство.

Змије нису ни влажне ни љубаве. Њихова кожа је исто тако сува као и људска. Уље добијено од змија је обично, чисто животињско уље и нема никакво лековито дејство. Потпуно је нетачно да има змија које гутају своје младе да их привремено заштити од какве опасности. Младунци би угинули под утицајем јаких стомачних сокова. Исто је тако нетачно да змије хипнотизу своју жртву.

Звечарка не упозорава жртву нарочитим покретима пре напада, а велике змије конструктори, као што је питон, не ломе кости својих жртава, већ их само даве. Ни највеће змије нису у стању да поломе кости чак ни малим сисарима. Али, није потребно испредати никакве легенде о змијама, пошто су оне већ саме по себи најнеобичније животиње. Рачуна се да их на свету постоји 3.000 врста, од којих око једна петина отровних. Ирска није једина земља у којој нема змија. Њих нема ни на Аљасци, Хавајима, Новом Зеланду и на многим океанским острвима. У Америци има око 250 врста змија, а у Европи свега око 30.

Афричка кобра „пљувач“ из бацаје отров који готово увек погађа жртву право у очи до удаљености од три метра. Кринопела орната са Далеког Истока одбија се од земље или траве високог увис и тада „лети“, слично детећим веверицама, по десет и више метара. Америчке отровнице имају неку врсту радара, чије је седиште у органима иза очију. Ти органи су осетљиви на топлоту и омогућују змији да открије присуство сваког топлог тела до удаљености од два метра.

Све змије могу да прогутају жртву која је неколико пута већа од њих самих, јер им се у устима налазе необично растегљиви мишићи. Змије се одликују развијеним смислом за оријентацију и, слично птицама, враћају се у своја гнезда после више година лутања.

У свету сваке године умире од змијског отрова око 40.000 људи. Раније, док није постојао серум, страдало их је знатно више. Тако се, захваљујући или употреби серума против змијског уједа, број смртних случајева у Бразилији, од 3.000, смањено на свега 100 годишње.

Најопаснија змија на свету је краљевска кобра. Она може да буде дуга до пет и по метара и лучи најјачи отров. Но, тај отров важи данас и као признат лек против разних болести крви. Кобра је иначе једна од најраздражљивијих животиња. Најдужа змија на свету је питон из Малаје, који достиже просечно 11 метара, а најдебља је америчка анаконда. Једна недавно ухваћена анаконда била је дугачка 762 сантиметра и тешка 136 килограма.

Познати француски зоолог др Хувелманс сматра да у неким крајевима има и много већих змија, али су оне веома ретке. Према сведочанствима неколико истраживача, у Јужној Америци постоји циновска змија сукурју гингате, која може да достигне дужину од 40 метара и тежину од 5.000 кг. Једно од ових чудовишта, убијено недавно у бразилијанској области Гваторе, било је дуго 35 метара. Војници који су убили ову циновску змију морали су да утроше на то више од 500 метраеских метака.

— Карту је нацртао Бенџамин Франклин. Међутим, оригинал карте изгледа нешто другачије.

И дански научник нашироко објашњава какве су измене унесене у карту.

Фрајхену показују део некаквог зуба. Он пажљиво разгледа снимак.

— То је зуб-очњак из горње вилице једног моржа. Али, зашто су му тестером отсекли доњи део?

Спикер није могао да одговори на ово противпитање.

На петом снимку је неки чудан предмет.

— Па то је оружје којим се Ескимји служе у лову на туљане, — одговара Фрајхен. — Не разумем само како се мени, који сам већи део свог живота провео међу Ескимима, може и поставити такво питање.

На шесто питање дански истраживач такође одговара „као из топа“. „Снимак претставља један од шиљкова харпуна.

Најзад, ево и последњег, од лучујућег питања. На слици се види део некаквог брода с три мотке за заставе на врху катарке.

— То је брод-тегљач и, судећи по затегнутости ужади, он не вуче само један, већ неколико бродова.

Питања више нема. Али, спикер поново стаје пред микрофон:

— Још једно питање. Ван програма. Како намеравате да употребите добијених 64.000 долара?

Фрајхен се осмехује.

— На то питање исто је тако лако одговорити као и на претходна. Прво, купићу себи нову протезу за ногу коју сам изгубио за време једне од својих експедиција. Затим ћу отпутовати у Копенхаген и тамо ћу прославити педесетогодишњицу своје прве гренландске експедиције, заједно са свима учесницима који су још у животу. Један део преосталог новца употребити за оснивање фонда за борбу против туберкулозе међу гренландским Ескимима.

Тако се завршио овај необичан географски двобој. Разуме се, победа Петера Фрајхена никако није била случајна. Јер, читав његов живот био је посвећен путовањима и истраживањима.

Године 1906, двадесетогодишњи студент медицине Петер Фрајхен први пут је ступио на Гренланд. Од тога дана Гренланд је његова друга домовина. Било би тешко избројати све гренландске експедиције у којима је он учествовао. За време једне од њих промрзла му је једна нога и он ју је, под веома тешким условима, сам себи ампутирао. Но, та несрећа није ниуколико изменила ток његовог живота. Он предузима нова путовања. Још једном, на још једном на Гренланд, затим на Аљаску, у Јужну Америку и у северни Сибир. Последњи пут боравио је на Гренланду 1952, кад му је било 66 година.

На биоскопским платинама многих земаља био је 1933 године, приказиван филм „Ескимји“, који је Фрајхен снимио за време једног од својих путовања по Гренланду. Тај филм, као и све што је Фрајхен написао, прожет је великом љубављу и дивљењем према ескимском народу.

За време Другог светског рата, Петер Фрајхен пребегав је из окупираних Данске у Шведску, одакле је касније прешао у Сједињене Америчке Државе.

Пржени шермити

Термити, или бели мрави, живе у великим мравњацима и налазе се на хиљада на једном месту. Многи староседеоци Индије, Африке и Америке једва чекају да открију један такав мравњак. Нарочито их Бихероси, који живе у Африци, радо једу, и то пресне. Чим почне сезона киша, термити излазе из мравњака и тако откривају своја склоништа, после чега

људи приступају тамањеној колонији, и то искључиво ради јела. У Централној Африци становништво пржи термите на некој врсти масла, услед чега добијају мирис осмуђеног перја. У Азији се термити доста једу и не претстављају необичан објед. На Јави, улични продавци продају пржене термите под именом „ларос“.

ЖИВА АМАЈЛИЈА

Познато је да жене у тропским крајевима Америке укршавају косу нарочитом врстом крупних свитаца. У Мексику, на полуострву Јукатану, инсект звани мацех носи се као украс и као амајлија. Име овог инсекта повезано је с једном дивном бајком, којих је иначе Мексико, као земља старе културе, пун.

— Давно, врло давно, — каже бајка, — заљуби се млади мајански принц Екцан у принцезу звану Лиц Кан, што ће рећи небеска роса. Она је била кћер казике (свештеника) Зац Лола. Принчев отац, врло ратоборан поглавица, послао је изасланство да запроси „Небеску росу“. Казика је одбио да да руку своје кћери, јер је она била одређена за свештеницу. Увређени поглавица хтео је да изабраницу свога сина отме силом, али га је Екцан у томе спречио. Желео је сам да уреди ствар, мирним путем.

Екцан је по једној жени јавно „Небеску росу“ да ће јој доћи идућег пуног месеца. И стварно, кад је дошла та ноћ јавно се Екцан својој изабраници испод једног великог цејба-дрвета, недалеко од принцезине куће. Ратници који су чували принцезу чули су како је она радосно узвикнула кад је познала глас принца Екцана. Опколили су дрво, а како су имали и псе било је немогуће да им Екцан умкне. Принцеза је тада стаала да моли богињу месеца. У, да спа се њеног изабраника, а затим је пала у несвест.

Кад се остварила, чула је да

ратници њеног оца нису ухватили принца. Били су изненађени, знајући да није могао да прође кроз њихове редове, а на дрвету га ипак није било. „Небеска роса“ се приближила дрвету и на месту где је

принц раније био нашао је малу бубу. Она је била уверена да је богиња У услишила њену молбу и да је претворила

принца у бубу. Принцеза је скинула бубу с дрвета, везала је длаком из косе и причврстила је на своју хаљину, у близини срца. Од тога времена стално је носила бубу близу срца, верујући да је то Екцан.

Тако каже бајка. Чињеница је да многе жене и данас у Мексику носе ову бубу близу срца, верујући да ће им она донети срећу. Иначе, буба мацех није ни најмање лепа. Неугледна је и има боју коре дрвета. Становници Јукатана који нађе ову бубу одмах одломком комада коре на коме је стајала и тако је носи кући. Тамо јој између главе и трупа стави малу сребрну алку, која је танким ланчићем везана за комадић коре. Овако „оковану“ бубу држи у кући, у дубоком уверењу да му доноси срећу.

Стручњаци тврде да поједини инсекти, кад одрасту, једу врло мало. У погледу мацеха изгледа да је то истина, јер мацех не једе практично ништа. У кућама где су овакве инсекте стално држали нису могли да кажу од чега они живе. Једино уколико ноћу, кад нико не види, не грицка комадић коре за који је причвршћен. Ипак, није се још догодило да поједе кору за коју је везан. Тврди се да мацех на језику Маја значи: не једе ништа.

КАО У ХОТЕЛУ...

У Британији се израђују такозвана кола-амфибије која могу да се крећу и по копну и по води. Она се за час могу преудесити за пловидбу. Кола су највећим делом направљена од пластичних материја и тешка су око 600 килограма. На копну их вуку аутомобили, а у води моторни чамци. У њима постоји соба за спавање, затим кухиња која се брзо склапа, па чесма од пластичне материје, полице за посуђе, шпорет, планинска светлост, ормани, а кров је удешен за сунчање. Занимљиво, као у хотелу.

ВИЛИНСКЕ ТРУБЕ

На великој висоравни величанствене планине Еријас посејане су хиљаде чудних „грађевина“ природе које потсећају на купе, стубове, купе, па чак и на сулундаре. Бели, мрки, жути, понекад ружичасти, ови ваљци и стубови, крунирани зуп-

један на други, образујући циновски слојевит плато. Столећа су протицала. Ветрови и планински потоци рушили су и спирале вековне наслага. Тако су, заједничким снагама, ветар и вода сградили „Вилинске трубе“, једну од најживописнијих и најнеобичнијих творевина ерозије. За време византиске импе-

рије, у највећим од ових „грађевина“, које потсећају на старе замкове, били су уређени манастири. После пада Византије, Турци су растерали манастирску братију, али саме „зграде“ сачувале су се све до данас. У једном од тих манастира има више од сто ћелија, у другом преко десет. Неке, пак, имају и по десет спратова с пространим одајама, у којима је сав намештај — столови, столице, па чак и ормани — истесао од камена. Зидови одаја које су служиле као трпезарије и просторије за молитву украшени су веома добро очуваним фрескама, које спадају у најлепша остварења византиског живописа.

Ова област, коју околних становници називају „Вилинске трубе“, налази се у Источној Анадолији, близу варошице Јургул.

Планина Еријас уствари је угашени вулкан. Али, некада је тај вулкан плавио околину потоцима лаве и засипао је вулканским пепелом. Током времена, као резултат безбројних ерупција, слојеви лаве и пепела таложили су се

рије, у највећим од ових „грађевина“, које потсећају на старе замкове, били су уређени манастири. После пада Византије, Турци су растерали манастирску братију, али саме „зграде“ сачувале су се све до данас. У једном од тих манастира има више од сто ћелија, у другом преко десет. Неке, пак, имају и по десет спратова с пространим одајама, у којима је сав намештај — столови, столице, па чак и ормани — истесао од камена. Зидови одаја које су служиле као трпезарије и просторије за молитву украшени су веома добро очуваним фрескама, које спадају у најлепша остварења византиског живописа.

ВЕРОВАЛИ ИЛИ НЕ...

САМ СЕБИ СПОМЕНИК

Мате Израелсон, радник у руднику угља у Фалуру, у Шведској, био је за време једне несреће затрпан у окну. Педесет година ка-

сније његово тело нађено је потпуно очувано и читаво обложено наслагама бакара, тако да је изгледало као статуа начињена од метала. Пошто је ископано, Израелсоново тело постављено је у врх његовог празног гроба, где је као надгробни споменик стајало 82 године.

СА АЛАТОМ И У ГРОБ

Рибаре из афричког племена Багхирми спуштају у гроб у великој мрежи којом су читавог живота хранили

себе и своју породицу. Крајем мреже, причвршћени за стубове, служе као ограда око гроба.

УМЕСТО ЗЕЧЕВА — ЗМИЈЕ

Четири брата Даглас, из Олеј Спрингса, у Америци, пошли су једног дана у лов на зечева. Тражили зечева по шипрагу, они су наишли на једно скровиште веома опасних змија отровница, које су спавале зимским сном. За четири дана ова четири брата убили су 485 опаких змија, од којих су неке биле дуге преко метар и по.

СПРЕМИО 15 МИЛИОНА ОБЕДА

У току своје дугогодишње куварске праксе, кувар Марко Сут из Трста припремио је 15 милиона обеда. Пошто је поставио овај рекорд, Сут је 1937 године напустио куварски посао и повукао се на своје мало имање у околини Трста.

ЦЕО ЖИВОТ НА СТЕПЕНИЦАМА

Кад је Махмуду Окхману било пет година, родитељи су га оставили на степеницама мошеје Вазир Кхан у

Лахори и нестали незнају куд. Од тога дана па све до смрти, а умро је после шездесет две године, Окхман није знао за други дом. Читав живот провео је на степеницама, без обзира на годишње доба, па је на њима и умро.

Гуцисловине
МАЛОГА
ЦОНИЈА
МОРНАРА
ТОМА ТРАУТА
И КИНЕЗА
ШАНГ-ЛИНА

ДА МИ ЈЕ ЗНАТИ ШТА ЈЕ ИЗА ОВЕ ШУМЕ!
ПАМЕТНО ЈЕ РЕЧЕНО: „АКО СЕ НЕ ПОПНЕШ НА ПЛАНИНУ, НЕКЕШ ВИДЕТИ ШТА ЈЕ ИЗА НЕ.“

ДОК ЈЕ ПОСАДА УРЕЂИВАЛА ПРИВРЕМЕНЕ СТАНОВЕ
ЧОВЕК НИЈЕ У СТАЊУ ДА ВИДИ ШТА СЕ КРИЈЕ ИЗА НЕПРОЗИРНЕ ЗАВЕСЕ БУДУЋНОСТИ...

МОРАМО ДА ОСМОТРИМО НАШ ПОЛОЖАЈ И ДА ВИДИМО ИМА ЛИ НАДЕ НА ОПСТАНАК!
ИЗА ВЕЛИКИХ НЕДАЊА ДОЛАЗЕ ВЕЛИКЕ СРЕЋЕ!

УРА! ВИДИМ ЈЕДНО СТАДО КОЗА!
А МОЈЕ СЕ СРЦЕ ВЕСЕЛИ ШИРОКОЈ РЕЦИ КОЈА ТЕЧЕ ИЗА ОНИХ БРДА!

ПОГЛЕДАЈ, ШАНГ-ЛИНЕ... НА ДРУГОЈ СТРАНИ РЕКЕ... АРМИЈА ДИВОВА... УРОЂЕНИЦИ НАЈМАЊЕ ШЕСТ МЕТРА ВИСОКИ!

ЈЕ ЛИ ОВО САН? ПРОВИЂЕЊЕ? ИЛИ СМ ЈА ЗАСТА ВИДЕО ДИВОВЕ?
И МОЈЕ ОЧИ ВИДЕЛЕ СУ ТО ИСТО!
НАСТАВИЋЕ СЕ.

Својих Страна

КУХИЊА БУДУЊНОСТИ

У Америци је недавно приказана „кухиња будућности“. У њој се, између осталог, може видети машина за прање судова која тај посао обавља помоћу ултра-звуча. Направа је толико усавршена да за тили час уклања са порцелана сваку мрљу. Кухиња располаже и једним малим електронским „мозгом“, који „зна“ на хиљаде рецепата. Довољно је да се помоћу клавијатуре откуца шта се жели — на пример

муслице — и одмах се на зиду укаже пројекција са више различитих рецепата за справљање жељеног јела или колача. Они који воле шалу приметили су да то ипак није права кухиња будућности, јер на притисак дугмета не даје готова јела!

★ ★ ★

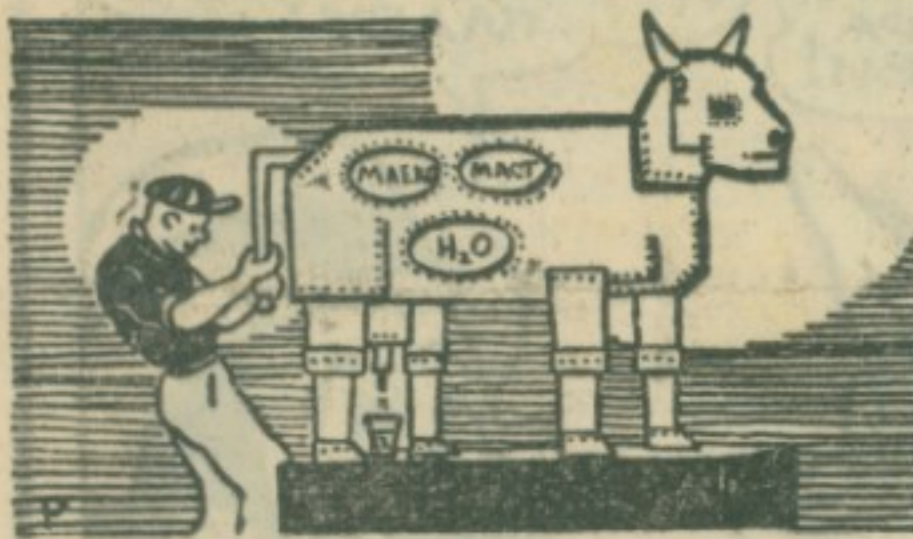
АТЛАС ВАСИОНЕ

Пре извесног времена објављен је преи део досад највећег атласа васионе, који је израђен на основу снимака направљених из познате опсерваторије у Паломару. На уређивању овог атласа научници су радили готово седам година. Цео атлас ће садржавати 1758 фото-мапа, које ће приказивати положај нових звезда, галаксија и система галаксија.

★ ★ ★

КРАВА — РОБОТ

У низу разних робота који рачунају, преводе са страних језика и компоњују музику, најчешће је и један који производи свеже млеко. Уствари, овде је реч о машини која од

млечног праха, масти, витамина и воде ствара производ који је приближан свежем крављем млеку. Сматра се да ће крава-робот имати нарочити значај у оним крајевима где се оскудева у розатој мари.

★ ★ ★

ГРАД СТАРИХ МАЈА

Велику пажњу археолога привукло је откривање рушевина града Тикала, за који се сматра да је досад најстарији познати град цивилизације старих Маја. У овом древном насељу пронађени су остаци раскошних палата, затим пет грандиозних и мноштво малих храмова, подигнутих у облику пирамида, од којих највећи достиже висину двадесетпетоспратне зграде. Археолози сада настоје да реставрацијом овог града добију јасну слику о свакодневном животу и ради, култури и верским церемонијама овог изумрлог народа.

★ ★ ★

НЕОБИЧНА ГРАМОФОНСКА ПЛОЧА

На многобројне захтеве лекара, предузеће „Филипс“ пустило је у продају грамофонске плоче на којима су снимљени откуцаји здравих

и болесног човечјег срца. Слушајући звуке са такве плоче, студенти медицине и млади лекари лако се привињају на шум и ритам здравих и оболелих срчаних мишића.

★ ★ ★

НОВА МАТЕРИЈА ЗА ПЛОМБИРАЊЕ ЗУБА

У зубном диспансеру у Рочестру, у држави Њујорк, пронађена је једна нова материја која ће умножено олакшати рад зубара и умањити болове пацијената при оправљању зуба. Досад је, приликом пломбирања зуба, понекад требало проширивати шуљину, како би се пломба могла боље ухватити за неравне зидове. Нова материја, међутим, омогућава да се пластична маса добро хвата и за равну површину зубне шуљине.

ДА ЛИ ЗНАТЕ?

СВАК ИМА КОРИСТИ, АЛИ И ШТЕТЕ

Хумболтова струја доноси из предела Антарктика огромне количине хладне воде, и то готово до самог екватора. Ширина ове струје износи око 800 километара. Она је препуна разноврсних риба и других морских животиња, јер им прија њена температура. Захваљујући томе, морске области крај обала Перуа постале су једно од најбогатијих ловашта риба на свету. И стотине хиљада птица из породице корморана живе од ових риба. Ове птице стварају познати гуано, од кога се добија чилска шалитра. На тај начин, струја омогућава живот рибама, рибе служе за храну птицама, птице дају необично цењено ђубриво, а огромне количине рибе обезбеђују богат лов рибарима.

Али, догађа се да, готово преконоћ, у Хумболтовој струји настане прави помор риба, да се чак и ваздух загади од труљења. Птице које се рибама хране црквају од глади, па се тако смањују и количине гуана, а лов на рибе потпуно престане. Бродови који у то време плове струјом постану прии. Ево шта је узрок томе. Кад је испод екватора зима, онда је на северној полуплошти лето и вода са севера почиње да се креће на југ. Она некад пређе екватор и струји даље, па почне да се меша с хладном водом Хумболтове струје. Ова топла вода смртоносно делује на рибе и друге животиње које су се привикле да живе једино у хладнијој средини, те оне црквају. Црна боја која се притом јавља настаје услед једног гаса, водониковог сулфата, који се издваја услед распадања животиња.

ЈОШ ЈЕДАН ПРАСТАРИ НАРОД

У висинским пределима перуанских Анда, група научника нашла је на једној досад непознатој племи. То су прави патуљци. Највиши његови припадници високи су један и по метар, а тешки око педесет килограма. Њихов организам, с јаким развијеним грудним кошом, потпуно је прилагођен

животу на великим висинама. Има их око 1800 и сви говоре неким старим индијанским дијалектом. Живе веома мучним животом. Не пазе много на чистоћу, а хране се слабо — арнастом храном и кромпирима који су ситни као лоптице за голф. Земља је посна и стално је спирају бујице. У малим насељима овог племена живи се као пре неколико векова, кад су шпански освајачи дошли у ове крајеве.

ТРИ ПУТА ДАЉЕ У ВАСИОНУ...

Циновски телескоп на Паломару ускоро ће добити један нов уређај, који ће још више појачати његову светлосну снагу. У исто време, овим телескопом моћи ће да се сагледају три пута даљи васионски простори него што је до данас било. Добила се око 20.000 пута јаснија слика, а видљива запремина васионе биће 27 пута већа. Овај уређај знатно ће допринети да се провери распоред галаксија у свемиру.

НИ ОЛОВНИ КАБЛОВИ НИСУ НАЈБОЉИ

Каблови који се полажу на морско дно обично су заштићени омотачем од олова, да би били осигурани од влаге и разних морских животиња. Али, стручњаци су утврдили да једна врста шкољки напада и оловне омотаче каблова. То је откривено кад је код Флориде дошло до прекида телефонског кабла који је слуштено у море 1927 године.

ПЛУЂА И ПРАШИНА

У једној болници у држави Њујорк недавно је испитивано дејство прашице на плућа. Општи су вршени над добровољцима, и то прашицом која не може да шкоди човечјем здрављу. Том приликом је утврђено да две трећине прашице коју човек удахне остаје у плућима. Количина те прашице зависи од дубине удисања, брзине дисања и брзине струјања ваздуха. Општи су имали за циљ проучавање проблема радиоактивне прашице и реговања организма на њу.

КАМЕРА ЈЕ БОЉА ОД МРЕЖЕ

Недавно је шест енглеских биолога успело да постигне леп успех у испитивању морских дубина око Азорских Острва, где оне износе 3.500 до 4.500 метара. Они су спуштали фотографске камере и снимали рибе и друге животиње на дубинама од 600 до 1.600 метара. Раније су рибе, октоподи и друге животиње изваљени помоћу мрежа. Ови биолози су успели да сниме једног октопода на дубини од 600 метара, а то је дубина већа од оне до које може да зарони кит који се храни овим главоношцима. Помоћу камере научници су могли да испитују ове животиње у њиховом природном елементу, док су раније мрежама изваљене на површину обично полуумртве.

НОВЕ ПЕГЕ НА СУНЦУ

Готово све светске опсерваторије прате појаву нових пега на Сунцу. Пеге су веома велике, веће од оних које су се јављале последњих година. Неки научници сматрају да је поједина од тих пега неколико пута већа од наше Земље.

СТРАХ И МИРИС

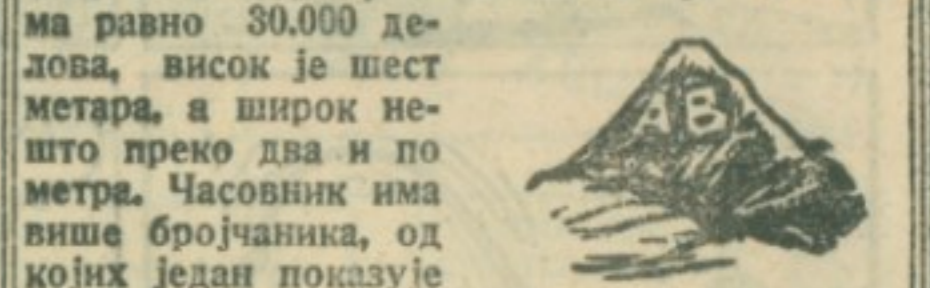
Неколико научника са универзитета у Флориди утврдило је да уплашен пацов боље осећа мирисе него кад није заплашен. Они сматрају да то долази услед тога што животиња кад је преплашена и кад се налази у самоодбрани има осетљивији читав нервни систем. Општи су вршени помоћу електронских уређаја.

МАГНЕТСКА СНАГА СУНЦА

Један амерички астроном који ради на Паломарској опсерваторији сматра да је магнетска снага Сунца веома мала и да не износи више од једнога гауса (јединице за мерење магнетског поља). Само сунчеве пеге имају јако магнетско дејство.

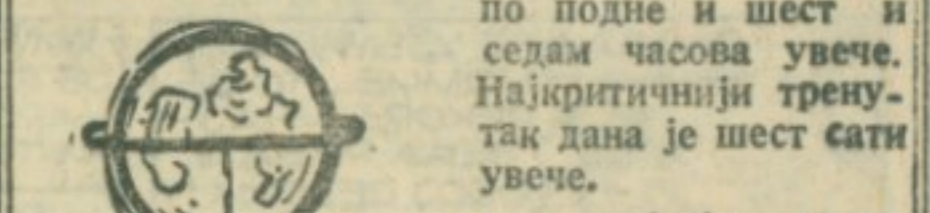
Јестели већ чулига...

... часовник на катедрали у Безансону, у Француској, постављен 1857 године, има равно 30.000 делова, висок је шест метара, а широк нешто преко два и по метра. Часовник има више бројчаника, од којих један показује часове, други дужину дана, трећи дужину ноћи, итд.

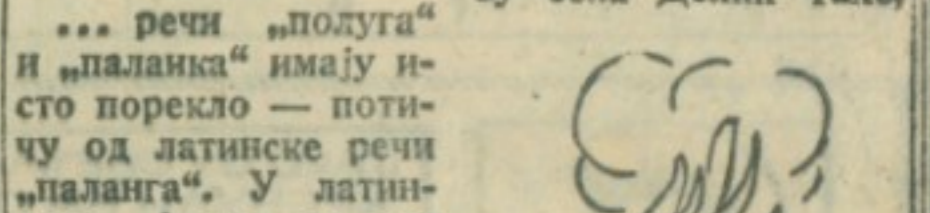
...у Алгер-парку, у Чикагу, налази се верна копија познате Криве куле у Пизи.

...први глобус на свету начињен је, 1490 године, немачки морепловац Мартин

на свету налази се у Блункау, у Шлезвију. Начињен га је, крајем прошлог века, један лончарски калфа да би могао да се ожени ћерком свог мајстора.

...на обали залива Памфилија, близу села Делик Тахе,

у Малој Азији, из једне рупе у земљи већ 2.000 година избија ватра.

ДЕДИНЕ ВЕШТИНЕ

Црни и бели цветови

У кругу на слици 1 имате осам црних и осам белих

РЕШИТЕ САМИ

На ова седамдесет и два поља налази се свега шест тачкица. Поделите цело правоугаоник на два потпуно једнака дела, али тако да у сваком буду по три тачкице. Напомињемо да оба дела морају бити потпуно једнака, како по броју квадратних, тако и по облику.

Кривоугаоник

цветова. Покушајте сада да поделите тај круг на два дела, али тако да у једном делу остану сви бели, а у другом сви црни цветови. Да ли је то могућно?

У ЈЕДНОМ ПОТЕЗУ

Вештина је нацртати лепу слику, али је још већа на-

Три квадрата

Не тражимо од вас да пребројите све тачке на слици 1. Довољно је да између њих уцртате три квадрата, који

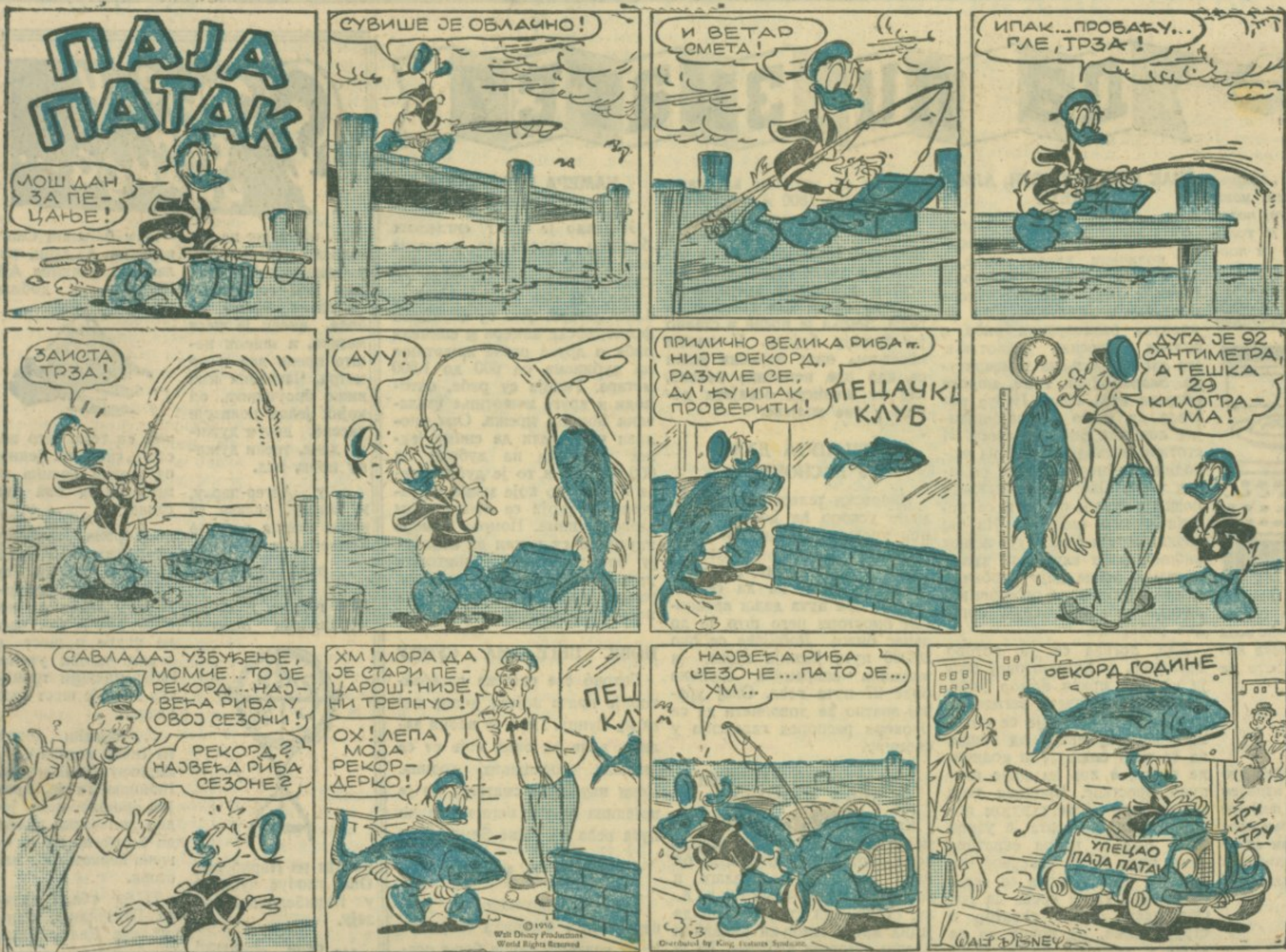
КАКО ЋЕТЕ ПОМЕШАТИ УЉЕ С ВОДОМ?

Ако хоћете да се уље и вода помешају, додајте им мало сапуна.

РЕШЕЊЕ ИЗ ПРОШЛОГ БРОЈА

Водоравно: 1) (аза) К(остих); 2) Лава; 3) Месина; 4) колонија; 5) Исо; 6) лоп; 7) По; 8) ак; 9) ва; 10) Ралика; 11) дине; 12) маџија; 13) те; 14) ан; 15) не; 16) ето; 17) фон; 18) лимунала; 19) легија; 20) Гаша; 21) Ра.

Усправно: 1) ласо; 2) крин; 3) дело; 4) аниг; 5) Мосор; 6) Ајова; 7) кин; 8) аја; 9) Алфа; 10) кинин; 11) ала; 12) кеј; 13) мети; 14) анота; 15) Тел; 16) она; 17) Смер; 18) Таја; 19) утар; 20) ишча.

ВИДЕЛИ СЕ

— Је ли Пера код куће!
— пита један од многобројних поверљиваца Пера Ждере сичкиња његове гадарице који се игра пред вратима.
— Није, — одговори одлучно малишан.
— Како није кад сам га својим очима видео кад је малочас ушао у кућу?
— Да, али и он је вас видео!

УХВАТИО ГА ЗА РЕЧ

Пера Ждера дошао код Пајаја и почео да се жали:

— Остао сам без пребијене паре и сад просто не знам одакле бити могао да набавим новац.

— Не знаш? Сјајно! — узвикну радосно Пајаја. — А ја сам мислио да си дошао да од мене тражиш позајмицу.

ШИЉА — СПОРТИСТА

Лекар: Бледи сте. Треба да се бавите неким спортом.

Шиља: Бавим се већ.

Лекар: А којим?

Шиља: Скупљам поштанске марке.

СВЕТЛАНА
И СПИРА СПИРИК
КРЕНУЛИ НА ОПАСАН ЗАДАТАК...
ДА ЛИ ЋЕ ИМ ПОКИ ЗА РУКОМ ДА
ОТСЕКУ ЈЕЛКУ У ШУМИ У КОЈОЈ
ВРЕБА ЗЛИ ВУК?..

